

Epafras

Huru djupa och innehållsrika äro icke bibelns berättelser om Guds barn, jämförda med mänskliga levnadsteckningar! Om de förra kan man i sanning säga, att de innehålla *mycket i få ord*, om de senare ofta motsatsen. Till denna erinran föranledas vi av tanken på den korta men innehållsrika beskrivning, vi i nya testamentet läsa om Epafras. De antydningar, som förekomma om denne Kristi tjänare, äro bland de kortaste men tillika de ljuvligaste. Hans arbete och hans gärningar – åtminstone vad Guds ord därom förmäler - synas icke varit särdeles framstående eller märkvärdiga. De voro icke av beskaffenhet att tilldraga sig människornas blickar eller beröm, men voro icke desto mindre bland de dyrbaraste och nyttigaste. De voro nämligen arbeten i den stängda bönekammaren, arbeten, utan vilka allt annat till slut blir ofruktbart och utan värde. Aposteln kallar honom en Kristi tjänare, verksam för åtskilliga församlingar, och likväl framställs han varken som en profet eller evangelist, herde eller lärare utan blott - som en bedjare.

Apostelns korta men sköna intyg om honom är detta: »Epafras hälsar eder, han som är en av eder, en Kristi tjänare, vilken alltid kämpar för eder i sina böner, att I mån bestå fullkomliga och uppfylla i allt, som är Guds vilja. Ty jag giver honom det vittnesbörd, att han har stort nit för eder och för dem i Laodicea och för dem i Hierapolis» (Kol. 4:12–13).

Sådan var Epafras. Han var en »Kristi tjänare, vilken alltid *kämpade* för eder i sina böner». Härmed är visst icke sagt, att han icke kunnat vara även en predikant, åtminstone vid vissa tillfällen talat Guds ord i sitt nit om själar - sådant är ock troligt, efter han blev gripen och fängslad av evangeliets fiender (Filem. 23 v.) - och ett allvarligt nit om själar måste även vilja använda nådens medel för dem. Men då aposteln här nämner endast hans böner, antager man, att han icke haft någon synnerlig gåva att på annat sätt verka. Och likväl har hans verksamhet varit av stor vikt och välsignelse, efter den prisas av en apostel.

Detta anföra vi här, icke för att vända någons förtröstan från den ende store förebedjaren till döda eller levande helgons förböner, då Herren Gud visat oss endast till honom, som han gjort till en evig överstepräst, som »lever alltid för att bedja för oss», och i vilkens namn varje svag kristens böner äro för Gud lika kärkomna och gällande som en apostels. Nej, måtte Gud bevara alla kristna från att med sin förtröstan vika från denne överstepräst till andra förebedjare!

Huru långt fienden kan driva det spelet, visar kyrkohistorien. Men vad vi med Epafras exempel åsyfta, är att giva dem en anvisning, vilka klaga, att de ingenting kunna göra till Kristi rikes befrämjande. De se andra hava så många och stora gåvor att tjäna själar, men själva hava de inga sådana gåvor. Må du, som så klagat, tänka på Epafras. Kan du icke bliva en kristlig predikant eller skriftställare, kan du icke gå ut som missionär till hedningarna o. s. v., så kan du likväl, om du är ett Guds barn med kärlekens och bönen's ande, bliva en Epafras, som blott med sina böner så »kämpade» för många församlingar, att en apostel prisar honom såsom en verksam »Kristi tjänare». Det är sant, att varje kristen måste bedja, och varje kristen beder; ty omöjligt kan livet i Gud vara utan bön.

Bönen är ock nödvändig för varje kristen till allt, vad vi vilja i Kristi tjänst göra. En människa utan bön saknar all must. En predikant utan bön gör ingen nytta. En författare utan bön skriver ingenting dugligt. En herde utan bön föder illa sin hjord. Vi behöva således bönen till allt gott verk. Men vi tala likväl här egentligen om den särskilda böneverksamhet, för vilken Epafras prisas. Denna verksamhet kan du ock utöva, om du blott drives av Kristi kärlek. Men detta fordras ock. Till talande, skrivande, resande och annan synlig och ofta prisad verksamhet kunna många naturliga och orenerade bevekelsegrunder bidra, men ingenting annat än en sann kärlek till själarna och till Kristus kan någonsin förmå oss att kämpa, som Epafras gjorde, för Guds barn, »att de må bestå fullkomliga och uppfylla i allt, som är Guds vilja».

Däremot erfordras för bönekammarens dyrbara arbete varken någon särskild gåva, någon egen skicklighet eller några utmärkta förståndsförmögenheter. Varje kristen kan ägna sig däråt. Ett Guds barn kan sakna förmåga att predika, att undervisa, att skriva etc., men varje kristen kan bedja. Man hör stundom talas om en *bönegåva*; detta är ett talesätt, som ofta till stor skada vanställer begreppet om den verkliga *bönen*. Det tillämpas ofta på en viss lätthet och ymnighet i orden, men bönen är ännu något annat - *bönen* är en fattig men troende själs tiggande. Likväl, därtill fordras en »nåds och böns ande», som helst tillfaller de elända inför nådastolen. Vid vad tid som helst och under alla omständigheter har en sådan ande fältet öppet för sig. Morgon, middag, kväll eller midnatt, varje stund är tjänlig för den, som så kämpar i sin kammare; vid varje tillfälle får hjärtat höja sig till Guds tron; vår Faders öra är alltid öppet, hans boning alltid tillgänglig.

Det finnes för honom inga kärare ord än dessa: »Jag släpper dig icke, med mindre du välsignar mig.» Han har själv sagt: »Bedjen - söken - klappen - man skall alltid bedja och icke förtröttas»; - »allt det I bedjen i edra böner, tron, att I få det, så skall det ske eder»; - »om någon av eder har brist på vishet, han bedje därom av Gud». Dessa ord äro ställda till alla Guds barn; det svagaste bland dem kan vaka, bedja, få svar och tacka. Detta allt borde visst liva oss att efterlikna Epafra, som Paulus kallar »vår älskade medtjänare», och åt vilken den helige Ande förlämnar det ärofulla vittnesbördet, att han var »en trogen Kristi tjänare» för kolosserna (1:7), i följd av hans brinnande förböner för dem.

Men den högsta drivfjädern för oss att tillväxa i samma ande som Epafra är slutligen, att den helt och hållet överensstämmer med Kristi ande, som själv alltid bär omsorg om sitt folk och önskar, att alla hans återlösta »må bestå fullkomliga och uppfylla i allt, som är Guds vilja»; och de, som drivas att bedja för detta mål, hava således den förmånen att stå i helig gemenskap med den store förebedjaren.

Är det icke underbart, att vi, arma, svaga varelser, här nere få bedja Gud om just detsamma, som härlighetens Herre själv tänker på och ömmar för? När Epafra arbetade och kämpade för sina bröder i Kolosse, vilket mäktigt samband var det icke då mellan hans hjärta och Kristi!

Måtte då Herren uppväcka ibland oss en ande av brinnande bön och förbön! Måtte många kristna uppstå med samma anda och sinne som Epafra!

C-O Rosenius 1865

© Pietisten 2026

Texterna får användas fritt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

www.pietisten.com